

Ik heb de afgelopen zomer ongeveer 5 weken doorgebracht in India, in het dorp *Dugawar*. Wat er veranderd is sinds vorig jaar? In de *Sint-Antoniusschool* is een elfde leerjaar opgestart (vijfde middelbaar). Er hebben zich nieuwe leerlingen bij ons ingeschreven, die komen van scholen die geen toelating hebben om een elfde en twaalfde leerjaar aan te bieden. Van de nieuwe vleugel van het gebouw, waar vorig jaar nog volop aan gewerkt werd, zijn het gelijkvloers en de eerste verdieping af, die nu gebruikt worden voor het gloednieuwe « *Technisch Instituut Sint-Antonius* » en voor de oudere leerlingen van het middelbaar. Het totaal aantal leerlingen bedraagt nu zo'n 1350.

Ter gelegenheid van de tiende verjaardag van de school werd er op 26 juli een groot feest ingericht. De kinderen en hun ouders hebben een voorstelling bijgewoond en de volgende dag waren er activiteiten en concerten georganiseerd voor de mensen uit de naburige dorpen. De inwijding van het Technisch Instituut vond ook bij die gelegenheid plaats.

Tegen augustus 2015 toiletten en voor 100% van de dorpelingen van *Dugawar* een minimum aan alfabetisering, dat zijn de nieuwe doelstellingen die we onszelf hebben gesteld.

Het is speciaal ter gelegenheid van de tiende verjaardag van de school dat we dit project lanceren. Er zijn al verscheidene bijeenkomsten georganiseerd, op verschillende plaatsen in *Dugawar*, en ons team heeft al grote inspanningen gedaan om dit te verwezenlijken. In *Islamnagar* vordert ons werk langzaam maar zeker. Ik heb deelgenomen aan een bijeenkomst van de zelfhulpgroepen (*Self Help Groups / SHG*), zodat ik de situatie in deze streek, op enkele uren rijden van *Dugawar*, nu beter kan inschatten. In het begin waren ze wantrouwig, maar gaandeweg beginnen de inwoners ons hun vertrouwen te schenken en mee te werken. Vooral de vrouwen stellen hun hoop op ons. Ze zijn ervan overtuigd dat we hen zullen helpen vooruitgang te boeken. Een groep van 75 verantwoordelijken van de zelfhulpgroepen uit de verschillende dorpen zijn met de bus naar *Dugawar* overgebracht om te komen deelnemen aan de feestelijkheden rond de tiende verjaardag van de *Sint-Antoniusschool*. We hebben hun kunnen laten zien wat wij allemaal gedaan hebben voor deze dorpen in de loop van de afgelopen tien jaar.

Dit bezoek heeft diepe indruk op hen gemaakt. De vrouwen van de *Mahilamandals* en

de zelfhulpgroepen in de streek van *Dugawar/Asmoli* hebben later op hun beurt deelgenomen aan een bijeenkomst die werd ingericht in *Islamnagar*. Ze hebben er alle producten tentoongesteld die ze nu zelf produceren om een nieuwe bron van inkomsten aan te boren voor hun gezin.

Moet er een school gebouwd worden in de streek van *Islamnagar*? We hebben hierover verschillende vergaderingen gehouden. De streek is nog minder ontwikkeld dan die van *Dugawar* tien jaar geleden, voor de komst van de *Sint-Antoniusschool*! We denken dat de zelfhulpgroepen, de mobiele kliniek en de sensibiliseringscampagnes niet zo veel goeds kunnen bijdragen aan hun samenleving als een school...

Sommige van onze werknemers denken dat het moeilijk zou zijn om op die plaats een school te bouwen (zo is bijvoorbeeld de afstand tussen de dorpen daar groter dan in de streek van *Dugawar/Asmoli*), anderen denken integendeel dat we de uitdaging moeten aangaan en er volop voor gaan. Op dit moment zijn we nog altijd de verschillende mogelijkheden aan het afwegen.

Marc Valentin
Voorzitter

Ik heb alle mensen ontmoet die een sleutelrol speelden in de ontwikkeling van onze projecten, maar ook hun kinderen en hun gezinnen.

Lancering van het eerste magazine van de Sint-Antoniusschool

Het kostte heel wat moeite om dit nummer op tijd uit te brengen voor de feesten ter gelegenheid van het tienjarig bestaan van de school.

Roy Mathews heeft hiertoe het initiatief genomen en heeft het project tot een goed einde gebracht. De cover is het resultaat van een tekenwedstrijd die we hadden uitgeschreven onder de leerlingen, met als onderwerp « mijn school ». Heel veel leerlingen hebben eraan deelgenomen. De drukkosten zijn volledig gedekt door adverteerders die zo welwillend waren om reclame in het blad te laten plaatsen.

Behalve aan de voorstellingen voor de jubileumviering hebben de leerlingen ook, individueel of in groep, meegewerkt aan de voorberei-

ding van tentoonstellingen: wetenschappelijke proeven, kunstzinnige ateliers, borden vol foto's van de school... Ze hebben keihard gewerkt. Deze tentoonstellingen, die toegankelijk waren voor iedereen, ouders, dorpsbewoners, enz., hadden enorm veel succes.

Een nieuwkomer !

Mijn hele leven lang, zo verklaart Roy Mathews, de nieuwe verantwoordelijke voor de projecten van het Werk der Broden in India, wilde ik graag werken voor de allerarmsten. Maar met mijn werk bij de overheid en mijn familiale verplichtingen kon dat niet. Daarom hoopte ik als gepensioneerde deze wens toch in vervulling te zien gaan. Ik had alleen geen idee wanneer en hoe ik dat zou doen. Een maand nadat ik met pensioen was gegaan, vertelde een vriend me over het Werk der Broden en het werk dat deze vereniging levert in Noord-India. Waarom ik werd gevraagd ? Omdat het Werk der Broden op zoek was naar iemand die in Dugawar een technische school uit de grond kon stampen en men dacht dat ik dat misschien wel zou kunnen zijn.

Ik heb vele jaren les gegeven in het technisch onderwijs... Maar ik wilde graag iets totaal anders doen dan opnieuw hoofd te worden van een ITI (*Industrial Training Institute*). Voor ik mijn antwoord gaf, heb ik dan ook gevraagd of ik een bezoek mocht brengen aan de Sint-Antoniusschool en de lopende projecten rondom Dugawar. Deze streek ligt namelijk 2000 km van waar ik woon, de taal is niet dezelfde en het klimaat is ook totaal anders. Ik wilde dus wel eens kijken of deze werkomgeving mij wel zou schikken.

De armoede van de dorpsbewoners in deze omgeving heeft me sterk getroffen : ze hebben geen toiletten, weinig of geen elektriciteit, geen openbare school met enig niveau, geen gezondheidscentrum... Corruptie is schering en inslag bij de administratie. De mannen hebben geen getuigschriften en geen werk. Ze spelen kaartspelletjes onder de bomen. De vrouwen houden zich bezig met het huishouden. Ik heb vernomen dat ondernemingen hier veel moeite hebben om gekwalificeerd personeel te vinden in deze regio, en gaf me er dan ook meteen rekenschap van dat het een hele uitdaging zou zijn om hier een technische school op te richten.

Er werd een groot feest georganiseerd om het tienjarig bestaan van de school te vieren.

Roy Mathews is enthousiast en klaar om de vele uitdagingen aan te gaan.

Als was het maar, bijvoorbeeld, omdat er vaak brownouts plaatsvinden, als de stroomvoorziening wordt uitgeschakeld. Anderzijds was ik onder de indruk van wat het *Werk der Broden* hier al heeft verwezenlijkt en dacht ik wel dat ik daar ook mijn steentje toe zou kunnen bijdragen. Uiteindelijk heb ik me dan ook gevestigd in *Dugawar*... hier begint dus een nieuwe levensfase voor mij !

Ik ben blij dat ik als opdracht heb gekregen niet alleen een technische school (ITI) uit te bouwen, maar ook de andere projecten te superviseren. Dit geeft mij de kans om het leven in de dorpen beter te doorgronden en nieuwe projecten voor te stellen die het leven van de inwoners kunnen verbeteren... dat is een droom waaraan ik op dit ogenblik werk, parallel met de ontwikkeling van de nieuwe *technische school Sint-Antonius* !

De technische school... eindelijk

We hebben u onze plannen voor een technische school eerder al in detail uitgelegd. Na maandenlang wachten hebben we nu eindelijk ons aggregaatsnummer verkregen!

We hebben dus de officiële toelating om de school te openen. De lessen zijn aangevangen midden september. Het is de *Quality Council of India* (QCI), een organisatie van de National Accreditation Board for Employment & Train-

ing (NABE&T) die de toestemming verleent om een technische school te openen. Er is een indrukwekkend aantal criteria waaraan we moeten beantwoorden, en het procedure die moet gevolgd worden om geaggregeerd te worden is een echt hindernissenparcours. Sinds december 2013 kan de aggregaatsaanvraag alleen online gebeuren, via internet, door ontelbare formulieren in te vullen op de website van de QCI. Als je niet oplet en de bestanden in bijlage vergeet, dan wordt je aanvraag meteen verworpen of in een wachtrij gezet ! Aangezien dit voor iedereen een relatief nieuwe procedure is, dus ook voor de beampten van de QCI, neemt dat allemaal ongelooflijk veel tijd in beslag.

We konden niet weerstaan aan de verleiding om u enkele staaltjes mee te geven van deze Indiase bureaucratie, die ons veel werk kostte maar vooral ons geduld nogal op de proef stelde :

Van een eenvoudige spijker tot een machine die honderdduizenden roepies kost, alles moest gedocumenteerd en gefotografeerd worden. De serienummers moesten opgegeven worden en opgelijst. Elk item van meer dan 10.000 roepies (125 €) moest vergezeld gaan van een foto van de directeur, poserend naast het betreffende toestel !

Alle documenten met betrekking tot het bouwterrein voor de school, het gebouw, de elektrische installatie en de beveiligingssystemen moesten gescand worden en opgestuurd, evenals de verschillende certificaten vanwege de architect en de lokale overheden.

Toen deze eerste stap eenmaal achter de rug was, moesten er filmpjes opgestuurd worden om aan te tonen dat elk toestel of instrument wel degelijk werkt.

Vervolgens moest aangetoond worden dat al het personeel dat de lessen zal geven in de komende twee schooljaren, in dienst was genomen. Opnieuw moesten lijsten, coördinaten en foto's van de leerkrachten gescand en opgestuurd worden via internet, naar de website van de QCI.

We hebben ook reclameborden geplaatst.

De inspecteurs van de QCI onderzoeken het materiaal dat we voor het *Technisch Instituut Sint-Antonius* hebben voorbereid tot in de kleinste details.

We moesten dus al salarissen beginnen te betalen in de maand juni, terwijl de technische school nog niet eens bestond! Soms hebben we hier de indruk dat de reglementen die de administratie uitvaardigt, verzonnen zijn om de mensen te dwingen om achterpoortjes te zoeken !

Hoewel we de hele procedure op tijd hadden afgerond om met de lessen te kunnen beginnen op 1 augustus (het begin van het academisch jaar voor de ITI in India), heeft men ons nog lang laten wachten alvorens er inspecteurs werden gezonden. We hadden hen verwacht ten laatste tegen eind mei, maar eind juli hadden we nog altijd niets vernomen. Op een gegeven ogenblik beantwoordde de QCI-administratie zelfs onze telefonische oproepen niet meer, en zijn we verscheidene malen zelf naar hun kantoor in Delhi gereisd om te gaan kijken wat er gaande was.

We hebben hen zodanig 'lastiggevallen' dat ze op een bepaald moment zeiden dat we hen niet meer mochten komen opzoeken, maar braaf moesten wachten op nieuwe instructies. Dat was heel frustrerend, want de school was nog niet wettelijk erkend, dus konden wij al die tijd nog geen inschrijvingen registreren.

Uiteindelijk werden ons inspecteurs gestuurd... in augustus ! Gelukkig kregen zij meteen een positieve indruk van onze infrastructuur en onze voorbereidingen. Ze verklaarden dat het een van de best uitgeruste instituten was die ze in heel hun loopbaan hadden gezien.

Vervolgens moesten we dvd's en foto's van de inspectie naar Delhi sturen, ter controle en verificatie op een hoger niveau, dat van *Directorate General for Employment and Training* (DGET). Het DGET moet de finale accreditatie verlenen. Het duurde nog twee volle weken, zodat wij het officiële registratienummer voor de school uiteindelijk hebben verkregen eind augustus, tijdstip waarop de inschrijvingen normaal afgesloten moeten worden !

Alle nieuwe technische scholen, overal in India, verkeerden in dezelfde situatie. Uiteindelijk realiseerde het DGET zich wellicht de absurditeit hiervan en verlengde de officiële inschrijvingsperiode tot 15 september.

Toen werden al onze teams, zelfs de sociaal werkers, gemobiliseerd om de *technische school Sint-Antonius* te promoten en de jongeren te sensibiliseren die zich misschien zouden willen inschrijven (die het tiende leerjaar hebben doorlopen – het vierde middelbaar). Dankzij deze last-minute operatie zijn we er toch in geslaagd om de klassen voor 100% vol te krijgen in de richting elektriciteit en voor 50% voor de richtingen kantoorinformatica en draaibankwerk. Op 15 september begonnen de lessen ...

Ons registratienummer, dat ons zoveel energie heeft gekost ?

Dit is het : DGET-6/24/61/2014-TC.

BIC : CPHBBE75 — **IBAN** : BE90 1262 0485 0532
(Fiscaal attest, 40€ min.). **Werk der broden** vzw,
A. Delzennestraat 9, 7800 Aat. <http://www.WerkDerBroden.org>